

ALLAHIN YARATTIĞI EN GÜZEL ŞEHİR

İstanbul'a ilk defa geldim, İstanbul'u çok sevdim
Gezdim semtlerini, yuttum tozunu
Sanki içimdeki sevgi, aldı o tozun pisliğini
Sonra bir köşeye oturdum, bozdum sesliliğimi

Sonra İstanbul benle konuşmaya başladı
"Bir mazlum gibi oturma" dedi,, neden diye sorduğumda
"Eskiden olsa cevabını verirdim"
"Ben eski ben, oturduğun köşe de eski cismim değil" dedi

İstanbul'a sordum: "sen Allah (C.C.)'nün yarattığı en güzel şehirsin"
"Neden böyle korkulu ve duygulusun?"
"Neden endişelisin?"
Cevap vermeye kalktı, yutkundu, gözleri doldu

Dolan gözleri bir çağlayana dönüştü
"Hatıralarım aklıma geliyor"
"Peygamber (A.S.) Hz.' nin iltifatına mazhar olan askerleri, Fatih'i"
"Bağrımda yatan evliyaları ve şimdi o bağırda dolaşanları"

Bense onu telkin ediyorum, "üzülme" diyorum
"İnsanların yaptığı en güzel şehir başkası olabilir"
"Ancak sen hala en güzelsin"
" Çünkü sen kudret elinden çıktın" diyerek üzüyorum

Tünediğim o köşe başından kalkıyorum
Bende insanım, hüzünleniyorum
En güzel şehir hangi şehirdir sorusunu yineliyorum
Bir başka cevap teyit ediyor beni, ümitleniyorum
"EN GÜZEL ŞEHİR, SEVGİLİNİN BULUNDUĞU ŞEHİRDİR"

Aklıma anahtar sözcük takılıyor
Sevgili nedir sorusu, beni yoruyor
Sevginin kaynağı olan tek heceyi hatırladığımda
İn cin top oynayan kalbim daralıyor

Bana soru ve birden fazla şık veriliyor
Ancak bunlardan kaçış doğrudur sorusuna cevap verilmiyor
Kendimi sınıyorum, kafam ve duygularım karışıyor
Farkına varıyorum ki; cevap ararken imanım zayıflıyor

Sonra Sultanahmet'e geliyorum, gönlümün kışı yaza dönüyor
Giriyorum içine, doğan güneş içimi ısıtıyor
Cesameti karşısında imanım artıyor
Artarken ne kadar eksik olduğumu hissediyor, korkuyorum

Adeta sürünerek Beyazıt'tan geçiyorum
İçimdeki sıkıntının tarifini arıyorum
Önümde birden kandiller beliriyor
Takip ediyorum, Süleymaniye'de sönüyor

Beyazıt Süleymaniye yolu üşütmüyor beni
Kandillerin bıraktığı sıcaklık mı, bilmem ki
Sanki o yol oldu bir Hüdai yolu
İşte karşınızda Allah (C.C.)'nün en güzel evlerinden biri

Süleymaniye'ye baktığımda içimde kandiller yanıyor
Sanki Mimar Sinan içimdeki kandillere kibrit çalıyor
İçimdeki kandiller sönüyor, ne olduğunu anlayamıyorum
Birden kafamı kaldırdığım da; o kandillerden yüzlerce görüyorum

Sonra Ezan-ı Muhammed okunuyor
Yüzlerce kandil, gönüllerini ısıtacağı mümin bekliyor
Zaman geçiyor, etrafa bakınıyorum
Dolmaya çalışan bir saf görüyorum

Canlı canlı yanan kandiller, ölümcül bir hastalığa yakalanıyor
Dik duran başları yana yatıyor, ancak saf dolmuyor
Merhem olacak dua, TÖVBE YARABBİ diye edilmediğinden
Kabirlerde tarifsiz bir acı ile bekleniyor

Müminler Süleymaniye'yi terk ediyor
Duaları, gönülleri orada kalıyor
Dışarı çıktıklarında mağluplar fark ediliyor
Sonra pis bir sırtma ile nefis böbürleniyor

Süleymaniye'yi koşarak terk etmek istiyorum
Ancak yönümü seçemiyorum
Birden Süleymaniye'nin kalbine yatıp
Bir daha uyanmamak istiyorum

Rabbime yalvarıyorum,
Ümmet-i Muhammed için bir kandil istiyorum
Öyle bir kandil ki; herkesin gözünü kamaştıracak
Öyle aydınlatacak ki Dünya'yı
Nefs yok, iman var, insanlar pur-u pak olacak ve herkes bir mum yakacak,

İNŞAALLAH, AMİN
05.08.2007

MUSA TOSYALI